

**Rvperti Ab||batis Monasterii || Tvtiensis Ordinis S.
Benedicti The||ologi antiqui, Opera duo, ut egregia sanè,
ita diu desiderata, multoq[ue] || labore perquisita, ac
sumptu haud ita modico ...**

Rupert <von Deutz>

Colonia, M. D. XXVI.

VD16 R 3796

Vtrum postquam iste paracletus semel familiari uisitatione sese infuderit,
contingere possit ut sese auferat, & animam illam semel deosculatam
prorsus & irrecuperabiliter derelinquat

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71860](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-71860)

XXIII. R VPER. ABBA. DE GLORI. TRINI.

¶In isto qui inspiratus gemit, probatum esse illud quod veritas promittens dicit, amen amen dico vobis, si quid petieritis patrem in nomine meo, dabit vobis, et de eo quod apostolus tecum dominum rogauit. Cap. XX.

Iohann. 5.6.

Roma. 8.

Obiectio

2. Cor. 1.2.

Responsio

Marth. 7
Lucce. 11

Paulus contra angelum Saras

Sapien. 7

Quæstio.

Responsio

Philip. 3
Roma. 5

Psal. 1.20

N isto sane probatum est illud, quod veritas promittens dixit, Amen amen dico vobis, si quid petieritis patrem in nomine meo, dabis vobis. Quam enim ob causam uel quo iure istud contingit, ut quod petit accipiat, nisi quia quod postulat non nisi secundum deum postulatur? Hinc apostolus, cum dixisset supra quod memoratum est, ipse spūs postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus, continuo subiunxit. Qui autem scrutatur corda, scit quid tlefideret spūs, quia secundum deum postulat pro sanctis. Non ergo quisquis festinare debet, cū audit, si quid petieritis patrem in nomine meo, dabit vobis, ut fiat sibi quod petit; quia non omnibus istud cogruit, sed illis dum taxat, qui paracletum istū acceperunt secundum deum postulantem pro sanctis, quod revera est postulare in nomine saluatoris, quem tunc in codem sermone promittebat apostolus suis. Sed dicit aliquis, Ipse apostolus, qui illa scripta quae præmissa sunt, & spūs postulat pro nobis & cetera, quicquid præcipua habebat eiūdem spūs gratiam, sicut ibidem loquitur, sed & ipsi nos ipsi primitias spūs habentes, ipsi intra nos gemimus; ipse (inquit) petuit, & non datum est illi. Ait enim. Datus est mihi stimulus carnis meæ, angelus Satani; Propter quod dominū rogavi, ut discederet a me, & dixit mihi. Sufficit tibi gratia mea; Nam uirtus in infirmitate perficitur. Nonne secundum deum postulauit? Aut nunquid non erat ipse unus de sanctis, pro quibus istū gemitiosum spiritum postulare dixit. Attamen non fuit datum illi.

¶ Ad hanc inquit. Unde hoc habemus, quod non datum fuerit illi? Nunquid hoc ipse dicit? Scimus quidem nostros maiores & nobis multo meliores hoc dixisse, hoc scripsisse, quod non fuerit exauditus, & circa hoc laborasse, ut ostenderent illi non fuisse utile ut exaudiatur?

Vero & si auctoritate illorum, quia magni habentur, nos quisquam premere uelite nihilominus dicere non dubitamus, quia exauditus fuit. Quid enim, si non statim, non ad primam, non ad secundam, sed neque ad tertiam rogationem exauditus fuit? Denique nec saluator hoc dixit, si quid petieritis patrem in nomine meo, statim dabit vobis. Sed neque sic intelligi voluit, quippe quod dicturus, petite & accipietis, pulsate & apietur vobis, pulchrū exemplū pfeuerantib[us] misit. Quis uestrum (inquit) habebit amicum & ibit ad illum media nocte, & dicit illi, amice cōmoda mihi tres panes; & cetera usque, propter improbitatē tamen eius surget & dabit illi.

¶ Ne ergo dicas mihi, quia non fuit exauditus, & quod ab illo nequam angelo talis heros usque ad finem uitæ fuerit colaphizatus. Denique fuit hoc diuinæ dispensationis, ut in terim colaphizaretur, ne iuuenem extolleret magnitudo reuelationū: nam ut uitum prout uestrum militemque emeritū deinde ab eiusmodi colaphis redderet secundum, bene deuictum omnia suauiter disponentem cani & reuerendi capitum antiquum dierum.

¶ Et etsi postquam iste paracletus semel familiariter in visitatione se se infuderit, contingere possit ut sele auferat, & animam illam semel deosculatam prorsus rite recuperabiliter derelinquat. Cap. XXI.

Ic iam queratur, utrum necne iste paracletus, postquam semel illa, de qua nobis haec nus sermo fuit, familiariter uisitatione se se infuderit in secretarium animæ, rursus ita sele inde auferat offensus aliquo criminè, ut animam semel deosculatam sua consolatione prorsus deserat, & derelinquit desolatā semper eterna desolationē?

¶ Super hoc breuiter respondere libet, quia nimia confidentia res periculoſa est. Non uult apostolus quenquam nimium confidere, qui de semetipſo dixit, & utique pro exemplo ad utilitatem nostram dixit. Ecce enim me non arbitror comprehendisse. At idem alibi cū dixisset, sed &

gloriamur in tribulationibus, scientes quod tribulatio patientiā operatur, patientia autem probationem, probatio uero spem continuo subiunxit. Spes autem non confundit, quia caritas dei diffusa est in cordibus nostris, per spiritū sanctum, qui datus est nobis. Igitur non audemus quidem securitatem prædicare illi, quicunque est eiusmodi, qui tales sancti spūs gratiam,

de qua loquimur, accepit, quam appellat apostolus primitias spūs; ueruntamen hoc dicere non dubitamus, quod spes illius firmior sit aut esse debeat pro tali conscientia, pro eo quod iam senserit, quia custodem habet illum, de quo scriptum est. Ecce non dormitabit neque doriet, qui

miet qui custodit Israel. ¶ Hoc enim dicitur illi, quoniam Israeli similis factus est. In quo? Ni
mig in eo, quod sicut ille cum deo luctatus est, & contra deum fortis fuit & inualuit, dixit quod ad eum
flebas & rogabas eum, quae uera fortitudo est, sicut Osee meministi dices, & inualuit ad angelum &
consortatus est, fleuit & rogauit eum, non dimittat te nisi benedixeris mihi, & benedix ei in eo,
deum loco, sic & iste non nihil luctatus est cum deo, flendo quod sciret se esse pugnatum, & fortis fu
it contra deum, & non poterat deus superare eum, non potuit se continere flente illo & rogaente, quin
de multitudine uisceris suorum spiritum paracletum effunderet in eum. Qui ergo custodivit illum Israel
& genus eius, ut confirmata benedictio, quis multis illius populi peccatis offensa, non desiceret,
donec Christus ex eo nascetur, ecce (inquit Psalmista) non dormitabit neque dormiet, id est, te ue
rū quoque Israelitā custodiet, ut non pecces; sed & si peccaueris, cito peccatum deplores, iuxta
illud, amen amen dico tibi, quod credit in me etiā si mortuus fuerit, uiuet.

¶ Quid nulli nimia securitas habēdat, & de eo quod Apol's ait, nolite contristare spiritum
sanctum dei, & quod David, quia contristauerat eum, redde, inquit mi
hi letitiam salutaris tui.

Ca. XXII.

Tunc nō nimia securitas habēdat uel presumēda est cuiquā dū uituit, immo quanto
familiarius exptus est osculum illud consolantis pacleti, de quo (ut supra memini
mus) Apol's dixit, quia charitas dei diffusa est in cordibus nostris per spiritum sanctum, qd
datus est nobis, tanto sollicitior esse debet, ne contristeret eundem spiritum, sicut id est Apol's di
xit, Et nolite contristare spiritum sanctum dei, in quo signati estis in die redēptionis. Et exponens, qd
bus ex accidentibus soleat contristari. Omnis (inquit) amaritudo, & ira, & indignatio, & clamor
& blasphemia tollat à uobis, cum omni malitia. ¶ Nā est quidem impennis natura spiritus sancti:
veritatem dum se contumet habitas in hoie donu eiusdem spiritus sancti. Ipse hō in ipso motu mi
nus dulcedinis & plus sentit severitatis, si qd negligētiusegit, qd melius nouerūt illi qd extē
sunt. Exempli ḡra. Daudī hāc exptus erat, qd dicebat. Et spiritus sanctus tuum ne auferas a me,
statim subiunges: redde mihi lētitiam salutaris tui, & spiritu principaliter confirmame. Nimirū quis
grauius peccasset, non recesserat ab eo spiritu domini, de quo sic scriptū est, ubi Samuel unxit eum,
& dicens ē spiritus domini in Dauid à die illa in reliquā: sed nō tā latu uero iocundū in motu uero atta
etū suo se exhibebat, sicut eatenus solitus fuerat: nec tam cito recuperauit lētitiam sive iocū
ditatē illam, nisi usq; ad satisfactionē congruam, passus interim foras & intus tribulationē
magnum, ita ut fere nulli magis qd ipi congruerit dicere: tribulationem & dolorem inueni.
Sciendum q̄pē quod & intus doluit, eo quod contristasset spiritus domini, & quae foris tribu
latio puenit, scilicet domestica clades, sine dubio acriter illum tetigit: & quis secundum corpus euā
serit gladiū filii sui, gladius tuus usq; ad animam puenit, ferrum animam eius ptransiuit.

SURVPERTI ABBATIS

TVITIENSIS DE GLORIFICATIONE TRI

nitatis, & processione sancti spiritus, Liber III.

Benedicēdū eē dñm a nobis quātū possumus, & qd maior sit in laude, multa enim
abscondita sunt, & pauca vidimus operū eius.

Ca. I.

ENEDICENTES DOMINVM (AIT

Ecc. 45.

quidam sapiens) exalte illum quantum potestis, maior
est enim omni laude. Exaltantes eum replemini virtute, ne
laboreatis, non enim puenietis. Quis uidit eum & enarravit?
& quis magnificauit eum sicut est ab initio? Multa sunt abscondi
ta maiora his, pauca enim uidimus opera eius. Quae pau
ca uiderat iste, cum hāc diceret? Altitudinē firmamēti &
pulchritudinē eius, sole speciosum, uas admirabile, opus
excelsi: specie lunae & gloriā stellarum, quae illuminant mun
dū, ut cetera opera domini: ac deinde uiros gloriosos legerat uel
audierat, quos uel in quibus dñm laudare incipiens. Laude
mus (ait) uiros gloriosos & parētes nōs in generatiōe sua.

C Hāc

Luctatio Ia.
nobis cum deo
Gen. 32
Qlere. Ia.

Iohann. II.

Ro. 5.
Ephe. 4.

Quo contrista
tur spiritus san
cti in nobis

Psal. 50.

1. Reg. 16.

Psal. 114.

1. Re. 15.

Psal. 104.